

København gjældende Regler om det kjøbenhavnske Politis Stilling ligeoverfor Borgerne, om dets Myndighed, dets Retligheder og Pligter. Jeg skjønner ikke, at vi her ville faae Anledning til nogen væsentlig Ændring. Det kan vist ikke være anderledes, end at, naar der engang kommer til at foreligge et Lovudkast om Strafferetspleien, da ogsaa de herher hørende Forhold, som gribe væsentligt ind i Retapolittet, vilde blive underkastede en omhyggelig Drøftelse, og at man da vil kunne vente, at enkelte Bestemmelser vilde modtage deels en Begrænsning, deels noget større Skarphed i Udtrykket; men som Bestemmelserne foreligge, ere de de selsomme som dem, der for Diebliffet gjælde for Kjøbenhavn, og da vi ikke tænke paa nogen Forandring med Hensyn til disse, saa kunne vi vel ikke have Noget at erindre imod, at de overføres paa Kjøbstæderne og Landet som gjældende Regler, indtil hiin større Reform, hvorved samtlige disse Bestemmelser paaany maae tages under Overvejelse, kommer til os. I det tredie Hovedaffnit af Loven ere de Bestemmelser, der gjælde for den kjøbenhavnske offentlige Politiret, overførte paa offentlige Politifagers Behandling udenfor Kjøbenhavn — naturligtvis med de Forandringer, som de forskjellige Forhold nødvendigt have maattet medføre — men dog saaledes, at den offentlige og mundtlige Behandling her faaer et langt større Raaderum end i Kjøbenhavn, idet den nemlig skal omfatte alle offentlige Politifager. Det vil af Lovudkastets Motiver være ærede Medlemmer bekendt, at Justitsministeren har fundet sig foranlediget til at tilstille Procescommissionen dette Lovudkast til Betænkningss Afgivelse, og da nærmest over dette tredie Affnit, og at der blandt Commissionens Medlemmer har været Meningsforskjel om, hvorvidt det maatte være rigtigt i dette Diebliff, med den almindelige Reform af Retsspleien ivente, at behandle et ikke uvæsentligt Affnit af Strafferetspleien og at forsøge paa tilnærmelsesviis her at gjøre Offentligheds og Mundtligheds Principet gjældende. Det er iblandt Andet med megen Styrke blevet udhævet, at der skulde savnes den nødvendige Forudsætning for en mundtlig og offentlig

Behandling af disse Sager i første Instans udenfor Kjøbenhavn, idet der nemlig der ikke eksisterer nogen Adskillelse mellem Politimyndigheden og Dommermagten, men det er den samme Mand, der er Politimester og Dommer. Denne vil, siger man, saaledes komme til at staae som den, der skal hævde den overtraadte Politilov, fremtræde som Klager, anstille de fornødne Undersøgelser, lede hele Undersøgelsen og endelig paadømme Sagen, og medens det saaledes allerede i og for sig er en besværlig og vanskelig Opgave, man vil lægge paa een Mand's Skuldre, saa voxer Vanskeligheden derved, at han kan komme til at paaskjende, om end ikke umiddelbart sine egne Handlinger — thi da vil det være baade hans Ret og Pligt at søge en Sættedommer bestikket — saa dog sit underordnede Personales Handlinger og ofte ogsaa Foranstaltninger, i hvis Sværskættelse han som Politimester kan have haft en væsentlig Deel. I Kjøbenhavn eksisterer der en Adskillelse mellem det udøvende Politi, der kan træde frem som Klager, der kan veilede og hjælpe til ved Undersøgelsen, og Dommeren, der staaer som en fuldkommen selvstændig og uafhængig Magt; men den Sammenblanding af disse to Myndigheder, som i saa Henseende finder Sted udenfor Kjøbenhavn, vil meget let kunne indvirke skadeligt paa hele Undersøgelsen og paa Dommerens Bliffor, hvad der er Ret i Sagen, og om den end ikke skulde komme til at gjøre det, vil den kunne virke skadeligt paa Opinionen; Borgerne vilde ikke i Dommeren kunne see det Bærn, den Betryggelse netop mod Politimagtens Misbrug, som Domstolene burde yde, og Agtelsen for og Tilliden til Domstolene vil saaledes meget let kunne svækkes. Det er ganske vist, at disse Betragtninger have en ikke ringe Vægt; men ikke destomindre skal jeg for mit Vedkommende ønske, at det høie Thing vil gaae ind paa Lovudkastets Bestemmelser i dette 3die Affnit. Det maa jo ikke glemmes, at de Grindringer, jeg her har fremstillet, ligesaafuldt ramme den Behandling, der allerede nu gjælder for offentlige Politifager, idet det efter Placat 12te Januar 1820 er Politimesteren, som er forpligtet til at reise Klage, som derefter leder den hele Undersøgelse og endelig paadømmer Sagen. Man